

ността на тоя мухамедански отшелникъ накарала околнитѣ българи и турци да му прикачатъ прѣкора Джинъ, което значи духъ (но на злитѣ сжщества: дяволъ, вампиръ и т. н.; на арабски рухъ, мн. число ервахъ; между българитѣ се употрѣбя турския изразъ: „нѣма джанъ-джинъ, т. е. нѣма ни жива душа, ни нѣкакъвъ „духъ“¹⁾). И наистина, у турцитѣ името Джиново е Джинали (отъ Джинъ Али). у Eneholm (1829 г.) то е Adjimoli, а най-правилно е у професора Хохщетеръ: Dschinali (op. cit., 1869, s. 589). Интересно е, че турското джинъ се срѣща и въ български собствени имена като прѣкоръ, напр. Джиналията; сжщо е съ прѣкора на Юрданъ Х. Константиновъ Джинотъ или Джиновъ, родомъ отъ Скопие. У турцитѣ терминътъ джинджий е еднозначущъ съ модерното спиритистъ. Село Джинчовци има въ трънска околия, но не съ коренъ отъ джинъ. Селото Джиново отъ срѣдата на XVII-я вѣкъ е принадлежело на татарскитѣ султани — Гереевци. Единъ отъ потомцитѣ имъ, слѣдъ прѣселването на Джиновци въ Русия (1830 г.), е идвалъ въ селото да търси наслѣдство отъ чешми, дюгени, кжщя и т. н. Селото по-рано е било доста голѣмо и богато, и наоколо му е имало мандри. Отъ Джиново е билъ богатиятъ скотовъдецъ Х. Кужо, заселенъ въ Клуцохоръ и родоначалникъ на сливенската фамилия Козаровци.

На сѣверъ отъ Джиново, край рѣката Тунджа, се намира Кале-Баиръ, дѣто личатъ слѣди отъ голѣми срѣдновековни укрѣпления. Тукъ сж били намирани много старини, които невѣжитѣ селени сж носяли въ Сливенъ да ги продаватъ на разни „куюмджии и на мѣстния лѣкарь грѣкъ Костаки († 1859 г.). На западъ отъ селото по пжтя за Нова-Загора се намира Сатма-Чешмя, дѣто е билъ убитъ сливенскиятъ войвода Злати Кокалчоолу († 1810 г.). Такава чешмя има и при самото село Джиново, началото на която види се е въ свързка съ битието на Джинъ-Али.

Тукашнитѣ турци се изселили въ 1882 г.

Джиновското училище датира отъ 1879 г.

¹⁾ Споредъ едно прѣдание, текето въ Джиново било построено върху тамошната могила по завѣщанието на единъ старъ турски офицеръ, който живѣялъ въ селото.